

№9 (568)

П'ятниця, 28 вересня 2012 року
Заснована 1 березня 1957 року

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Побували на прийомі в посла

На початку вересня делегація ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН» на чолі з головою правління Андрієм Панченком побувала на урочистостях з нагоди відзначення 20-річчя швейцарсько-українських дипломатичних відносин, які були встановлені 6 лютого 1992 року — після того, як міністри закордонних справ обох держав обмінялися офіційними листами.

У лютому 1993 року в Києві було відкрито посольство Швейцарії. Першим послом було призначено Армен Каммер (1993—1996), а нинішній посол Крістіан Шьоненбергер, який очолив амбасаду минулого року, вже п'ятий дипломат на цьому посту.

— Зустріч у столичному «Кристал холі» розпочалася з офіційної частини, перед гостями виступив посол Швейцарської Конфедерації та його заступники, а потім відбувся спільний концерт Олега Скрипки та швейцарського співака Міхаеля фон дер Хайде і частування, — повідомила менеджер із зв'язків з громадськістю та пресою Лариса Волинець. — Скрипка співав українською та французькою мовами. Багатьом припали до душі композиції у виконанні його джаз-бенду «Забава».

На прийомі співробітники нашого підприємства мали змогу поспілкуватися та обмінятися досвідом з топ-менеджерами та провідними фахівцями інших відомих компаній, в які залучені швейцарські інвестиції, з-поміж них — «Nestle», «Syngenta», «ABB», «JT», «Sorbes+ Ukraine», «Swissport» тощо.

Відбулося засідання Правління

На ньому обговорювалася низка питань, з-поміж яких — реалізація Положення про преміювання працівників ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» з директорського фонду, затвердження нової редакції Переліку ризиків, укладення договорів оренди та ін.

Також Правління уповноважило керівника підприємства Андрія Панченка представляти інтереси ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» в Європейській бізнес-асоціації («ЄБА») та Асоціації українських підприємств целюлозно-паперової галузі «УкрПапір». Як відомо колишній голова правління, а нині член Наглядової ради товариства, Вячеслав Покотило входив до складу Президії асоціації «УкрПапір», тож підприємство надіслало керівництву Асоціації листа з проханням замінити представника у її складі.

Допомога для пенсіонерів

До Дня людей похилого віку товариство надаватиме матеріальну допомогу в розмірі 100 гривень своїм непрацюючим пенсіонерам за віком. Нині фабрика має близько 1100 пенсіонерів, які не працюють.

Скоро турнір

4-го жовтня о 17-30 у будинку культури паперовиків відбудеться шашковий турнір ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ». Запрошуємо до участі співробітників товариства та наших пенсіонерів. Умови участі та додаткова інформація за телефоном 67-239.

Підсобили підшефній школі

Підприємство надало благодійну допомогу ЗОШ №4. Було придбано сучасний інформаційний стенд «Країна Барвіноква», який розмістили у фойє другого поверху. Новий стенд замінив стару саморобну дошку оголошень. На ньому представлена інформація про кожен клас початкової школи, світлини учнів та мапа подорожей Барвінковою країною.

Новий стенд був гідно оцінений учасниками недавнього проведеного на базі школи семінару, його зручність і наочність вже встигли відчути і школярі, і їхні батьки.

Працівник у спецодязі — обличчя підприємства

Вам коли-небудь доводилося зустрічати лікаря у пожмаканому брудному халаті? Або мільйонера чи пожежника в неохайній уніформі? Цікаво, чи довірилися б ви без остраху такому спеціалісту, який про себе не в змозі подбати?..

Навряд чи.

Погодьтеся, набагато приємніше мати справу з людьми, вдягненими в охайну, якісну уніформу, ніж у брудний, непрасований різнобій? Презентабельний спецодяг впливає і на вашу самооцінку, і на настрої, а відтак — і на ставлення до роботи. Не забувайте, що, вдягаючи куртку із написом “WEIDMANN”, ви берете на себе відповідальність за імідж компанії, адже корпоративна специформа — це обличчя фірми, яку ви представляєте. Дуже прикро, коли воно брудне...

Поміж тим, уніформа — це ще й елемент корпоративної культури (він плекає славнозвісний командний дух і допомагає новачкам швидше влитися до колективу, адже підвищує поріг довіри), і засіб індивідуального захисту (ЗІЗ), адже запобігає впливові небезпечних факторів на ваше здоров'я.

За словами Галини Фаль-

ківської, начальника відділу охорони праці, наявність фірмового стилю і ЗІЗ як великий плюс було відзначено державним інспектором під час перевірки стану охорони праці товариства: що не кажіть, а люди в уніформі справляють особливе враження, одним своїм виглядом викликають довіру.

— У товаристві діє Положення про порядок забезпечення працівників спеціальним одягом, спеціальним взуттям та іншими ЗІЗ, — розповідає Галина Мар'янівна. — У ньому зазначено, що підприємство, відповідно до статті 8 Закону України «Про охорону праці» та статті 163 Кодексу законів про працю, на роботах зі шкідливими та небезпечними умовами праці, а також на роботах, що пов'язані з забрудненням або які здійснюються в несприятливих температурних умовах, робітникам і службовцям видає безплатно, згідно з нормами, спецодяг, спецвзуття та інші необхідні індивідуальні засоби захисту (рукавиці різних видів, респіратори, захисні маски, навушники, беруші).

Хоча привчити людей користуватися тими ж берушами чи навушниками попервах було непросто. Працівники придумували різні «відмазки», щоби відмови-

тися від носіння цих засобів. Проте, на думку Галини Фальківської, доросла людина має розуміти, що нехтування ЗІЗ може в майбутньому викликати проблеми зі здоров'ям. Наприклад, відмовляючись від носіння беруш, ви ризикуєте заробити собі туговухість.

— Крім того, — продовжує розповідь Галина Мар'янівна, — ПАТ “ВАЙДМАНН-МПФ” забезпечує своїх співробітників спецодягом понад регламентовані законодавчими актами норми. Є норми видачі спецодягу, але ми вже давно через них «перестрибнули», тому що, наприклад, видаємо людям футболки, що нормами не передбачено, щомісяця закуповуємо по 200 пар п'ятипалих рукавиць, витрачаючи на це чималі кошти... Весь спецодяг, який надходить від фірм-виробників, відповідає державним нормативним документам: ГОСТ, ДСТУ тощо.

До речі, спецодяг — це власність підприємства. Він видається для того, щоб зменшити вплив шкідливих та небезпечних факторів на робітників. Застосування спецодягу та інших ЗІЗ — обов'язкове. Окрім того, передбачено, що працівник має дбати про свій спецодяг, він має бути чистим. Звісно, протягом тижня костюм може

забруднитися, отож працівник наприкінці тижня має привести його в належний стан. Для цього підприємство забезпечує усіх, хто має спецодяг, пральним порошком.

У товаристві використовуються спецодяг чотирьох кольорів. Скажімо, цех №6 вбраний у зелений, №5 — у сірий, №3 та деякі допоміжні підрозділи — у синій, РМЦ — в чорний. Однак усі костюми, незалежно від забарвлення, мають спільну деталь — фірмовий знак “WEIDMANN” на лацкані кишені та на спинці.

Інколи відділу закупок доводиться замовляти індивідуальний пошив костюмів нестандартних розмірів, розповіла Галина Мар'янівна, хоча ціна таких замовлень значно вища. Наприклад, для пошиття костюму 62–64 розмірів витрачається у 2,5 рази більше тканини, ніж на костюм 50-го розміру.

Як видно, підприємство відповідально ставиться до виконання своїх зобов'язань. Пам'ятайте і ви, що спецодяг і засоби захисту — це не просто аксесуари. Їхнє застосування має вберегти вас від різного роду неприємностей і прикрих випадковостей. Тож не забувайте про рукавиці і беруші й користуйтеся ними відповідально!

Вікторія ЛІСОВА.

Відзначили активістів

На одному з недавніх засідань Профспілкового комітету, з нагоди професійного свята — Дня працівників целюлозно-паперової промисловості, було ухвалене рішення відзначити активних членів Профкому: старшого майстра ВТК Наталію Величко, бухгалтера профкому Олену Костюченко та комірника РМЦ Галину Задорожну. Їх представлено до нагородження почесними грамотами ЦК та обкому профспілки.

Рекордний випуск картону

У серпні 2012 року в цеху №6 було виготовлено найбільшу кількість стандартної продукції, а саме 650 тонн електроізоляційного картону, з яких 470 тонн — для компанії WET AG, 180 тонн — для споживачів близького та далекого зарубіжжя. До цього часу цех випускав близько 580–600 тонн продукції в місяць, але, завдяки оптимізації виробництва, якісному технічному обслуговуванню всіма службами, нам вдалося вийти на прогнозовані показники продуктивності, які були основною метою модернізації технологічної лінії.

Тож хочу подякувати персоналу цеху та інженерно-технічним працівникам за змістовну та якісну роботу, що позначилася на загальному успіху.

Сергій ГОЛОВАТЧИК,
начальник цеху №6.

Наймолодший старший машиніст

На урочистостях з нагоди Дня Малина міська рада відзначила 19 кращих працівників міста — нагородила їх почесними грамотами. До когорти обраних потрапив і співробітник ПАТ «ВАЙД-МАНН-МПФ» старший машиніст цеху №5 Юрій Шпаченко. «Паперовик» вирішив з'ясувати, за які досягнення Юрій Володимирович отримав відзнаку. І запитав про це у в. о. начальника цеху №5 Віктора Мостовича та в самого Юрія Шпаченка.

— Юрій Володимирович нещодавно став старшим машиністом, днями склав іспити і отримав 6-й, найвищий розряд. До того 5 років працював машиністом у зміні №1. Тепер, у свої 34 роки, він — наймолодший старший машиніст на фабриці, — сказав Віктор Володимирович. — Можу охарактеризувати його як людину відповідальну, чесну, порядну, хорошого спеціаліста, який вміє працювати з технологічним обладнанням обох наших машин. А ще — він ніколи не запізнювався на роботу, веде здоровий спосіб життя, дуже цілеспрямований, має здорові амбіції, гарні ідеї та думки. Як один з кращих спеціалістів брав участь у дослідних виробках паперу-основи для крепу-

вання, термокрафту та ін. Сподіваюся, нинішня відзнака стане добрим поштовхом у його подальшій кар'єрі.

— Юрію Володимировичу, — запитую в трохи зніяковілого кращого працівника, — розкажіть, як розвивалася ваша кар'єра на фабриці...

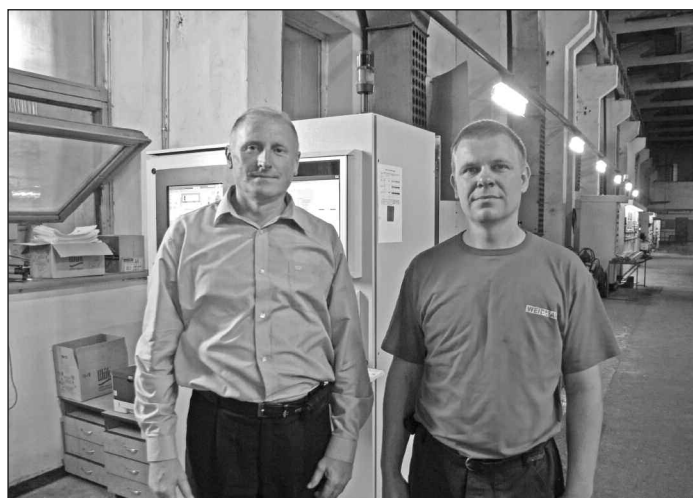
— Я прийшов на фабрику в 1998 році, після армії. Спочатку влаштувався в РБД — був бетонояр, рамником. З 2003 року працюю в цеху №5. Спершу був накатником, потім сушильником, згодом став машиністом. Паралельно навчався в Національному інституті біоресурсів і природокористування України, де здобув базову вищу освіту.

— Певно, не просто було навчатися і в університеті, і на роботі. Розкажіть, хто допоміг вам освоювати професію машиніста.

— Машиністом мене зробили такі люди, як Василь Трохимович Мельничук (у його зміні я був сушильником), Віктор Сергійович Додон (був старшим машиністом до мене), Олександр Володимирович Примаченко (в його зміні я працював накатником), Василь Олександрович Карпенко та Георгій Альбінович Мурга. За це я їм щиро вдячний.

— Юрію Володимировичу, чим захоплюєтеся поза роботою?

— Люблю посидіти вдома

з книгою, найбільше мені подобаються історичні та пригодницькі романи, серед улюблених авторів — Василь Барка, Іван Багряний, Валентин Пікуль, Моріс Дрюон, Генріх Сенкевич. Обмінююся книгами зі знайомими, замовляю видання в «Книжковому клубі».

— Чи була з вами поруч ваша родина у визначний момент нагородження?

— Так. Мене підтримували дружина та 12-річна донька Катя.

— Певно, пишалися вами. Чи не бажає після цього і ваша донька пов'язати свою долю з паперовою фабрикою?

— Мрії Каті дуже мінливі, вона, певно, вже хотіла бути всіма, починаючи від патологоанатома до архітектора.

Гадаю, ми ще маємо трохи часу, аби визначитися з майбутньою професією. Нині ж головне завдання доньки — вчитися, що вона і робить на відмінно.

А на фабриці, до речі, протягом 35 років водієм працював мій батько, нині інженером-технологом трудиться сестра — Людмила Володимирівна Старовойтенко.

— Дякую за розмову! Ще раз вітаю вас, Юрію Володимировичу! Сподіваюся, визнання вас одним із кращих працівників міста додасть свіжих сил і можливостей для стрімкого і впевненого просування по службі.

На знімку: Віктор Мостович та Юрій Шпаченко.

Оксана ГОРДІН.

У здоров'я пункті — нова медсестра

Знайомтеся: віднедавна, з початку вересня, у нашому здоров'я пункті працює нова медсестра — Світлана Іванівна Потапенко.

Вона буватиме на фабриці щодня, з 10-30 до 17-ї години, а зранку працюватиме у 4 кабінеті (долікарського прийоми) в поліклініці МРТМО. Світлана Іванівна має досить солідний медичний стаж — 23 роки. Одразу після закінчення Житомирського медучилища вона влаштувалася працювати до малинського медичного об'єднання.

— Більшу частину свого стажу заробила, коли була медсестрою в підлітковому кабінеті, потім чотири роки працювала старшою медсес-

трою у фізіотерапевтичному відділенні, — розповідає жінка. — Тож можу виконувати всі призначені лікарем маніпуляції: уколи, перев'язки, крапельниці (сподіваюся, до цього не дійде), відпускати фізіотерапевтичні процедури.

Нагадаємо, у здоров'я пункті є можливість пройти такі процедури, як тубус-кварц, інгаляції, сеанси аероіонотерапії та лікування соляною лампою. Незабаром може з'явитися аромалампа — для проведення сеансів ароматерапії.

— Аромат — це те, що потрапляє до наших дихальних шляхів, а згодом у кров, швидше від будь-яких уколів та таблеток, — говорить Світ-

лана Іванівна. — А зараз, восени, саме час зайнятися профілактикою простудних та вірусних захворювань. Відвідайте сеанс аероіонотерапії — ніби на березі моря побуваєте, адже повітря в кімнаті насичується іонами і дихати стає дуже легко. Маєте невеликий нежить — не полінуйтеся, сходіть на тубус-кварц. Надокучає кашель — скористайтеся соляною лампою. Профілактика — це велике діло!

Незабаром Світлана Потапенко має закінчити курси масажистів:

— До кінця року плануємо поїхати на навчання і отримати необхідний документ, аби з нового року працівники

фабрики, за потреби, мали можливість пройти в нас курс масажу.

Нагадаємо, що у здоров'я пункті, згідно з розкладом, проводять прийом ще й лікар-терапевт Олена Омельчук та лікар-стоматолог Валерій Прокопчук.

А ви привітали свого батька?

Третью неділю вересня в Україні відзначають День батька.

Свято неофіційне і, по правді кажучи, поки що малознане, адже в нашій країні відмічається лиш вперше.

День батька вперше святкували у США в 1910 році, там же, у 1966 році, президент Ліндон Джексон проголосив це свято національним. В Америці День батька припадає на третю неділю червня.

Нині разом із спільнотою по той бік Атлантики свято батька відзначає кілька десятків країн. Однак багато з них обрали інші дати для святкування, українці — третю неділю вересня. Лобістом ініціативи під назвою «День батька» в нашій державі виступила міжнародна громадська організація «Міжнародний Центр Батьківства». Міністерство України у справах сім'ї, молоді та спорту, спільно з цією організацією та іншими суспільними об'єднаннями, підготувало відповідний проект указу президента, однак у грудні 2008 року уряд, у зв'язку з економічною кризою, відклав його у славнозвісну «довгу шухляду».

Проте активісти з «Міжнародного Центру Батьківства» вирішили самотужки боротися з несправедливістю, адже день матері — є, день дітей — є, день сім'ї — є. То чому ж немає дня батька? Отож Всеукраїнський громадський комітет з підтримки сім'ї та відповідального батьківства 18 вересня 2009 року під час прес-конференції в УНІАН оголосив третю неділю вересня Всенародним Днем батька в Україні.

Пропонуємо і вам підтри-

мати цю ініціативу і привітати ваших батьків, а також ближче познайомитися із одним із фабричних татусів — слюсарем-ремонтником РМЦ Олександром Сотніченком, який разом із дружиною Ларисою Василівною виховує трьох донечок: Наталку, Дашу та Яну.

— Вони всі народилися однаковими, — говорить Олександр Васильович, — Мали вагу 3100 г, довжину 50 см та другу групу крові, а зростають різними.

Найстарша, Наталка, навчається в шостому, а середня, Даша, — в третьому класі школи №6. Наймолодша, Яна, ходить до садочка. Наташа і Даша гарно співають, займаються у вокальному гуртку в клубі на Городищі, де ми живемо. Виступали позаторік на День будівельника на МКДЗ, недавно в районному будинку культури співали. Наталка дуже зосереджена і скромна, захоплюється вишивкою. Даша — найспортивніша з трьох. Стоїть на голові, робить «колесо» віджимається, катається на роликівих ковзанах і на велосипеді, грає у бас-

кетбол та волейбол. Певно, це в неї від мене. Я теж колись активно спортом займався, доки не ушкодив меніска. Даша не любить сидіти вдома, їздить зі мною і на базар, і на риболовлю. Яна — рухлива, швидка як вітер. Їй важко всидіти на одному місці. Тому, певно, найбільше її захоплення — танці.

За словами багатодітного тата, його дівчатка живуть дружно. Кожна з них має окрему кімнату в недавно збудованому будинку, батьки, аби уникнути чвар, намагаються приділяти однакову кількість уваги кожній дитині. Свою дружину Олександр Васильович вважає строгою мамою, себе — добрим татом, адже проводить з доньками трохи менше часу (після роботи він працює над оздобленням недавно зведеного опатного будинку) і тому більше їх балує: то цукерками, то можливістю трохи довше подивитися телевизор чи посидіти в «Однокласниках».

— Нам подобається разом проводити час. Недавно всі гуртом два дні відпочивали на березі річки Візня, у на-

метах. Ловили рибу, варили уху. З нами було ще дві сім'ї. Чоловіки вночі по черзі вартували наше наметове містечко. Мої дівчатка були дуже задоволені, вперше в житті вони спали в наметах. А ще ми регулярно їздимо до сусіднього Коростеня на День міста. От би в Малині було щось подібне... Там дуже гарний парк, для дітей працює безліч атракціонів, надувні батуты, гойдалки. Плануємо незабаром побувати у славнозвісному «Бункері», — сказав Олександр Васильович.

Типова сім'я, подумав дехто з наших читачів. Побільше б таких — хочеться додати мені. Адже, за статистикою, ледь не половина українських дітей виховується в неповних сім'ях, лише одним із батьків. Найчастіше — мамою. Соціальна роль тата нівелюється, він часто відіграє другорядну роль у вихованні дитини або ж узагалі відсиджується за кулісами, доки мати відбувається за обох — «за себе і за того хлопця».

Хоча в вітчизняному Сімейному кодексі (мотайте на вус, татусі!) чорним по білому записано, що і мама, і тато «мають рівні права та обов'язки щодо дитини, незалежно від того, чи перебували вони у шлюбі між собою. Розірвання шлюбу між батьками, проживання їх окремо від дитини не впливає на обсяг їхніх прав і не звільняє від обов'язків щодо дитини».

Маю надію, що День батька в Україні все ж таки приживеться. Проте не номінального тата (мовляв, він просто е!), а відповідального, свідомого, надійного та люблячого — такого, як наш сьогоднішній герой.

Оксана ГОРДІН.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.
Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.
Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com
Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні ТзОВ «ПОЛІРЕКС ЛТД», м. Київ, пр-т Перемоги, 74.
Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.

Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилення на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».